

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 607/2025
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућина, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Самостална радња за откуп и превоз млека „КОЧА ТРАНС“, АА предузетник из ..., чији је пуномоћник Милијан Радовановић, адвокат у ..., против туженог Привредно друштво за производњу, промет и услуге „ЈАСТРЕБАЧКИ ЕКО БИСЕРИ“ ДОО Крушевац, чији је пуномоћник Мирослав Карапанцић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 3.289.496,33 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 609/24 од 12.06.2025. године, у седници одржаној дана 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 609/24 од 12.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 609/24 од 12.06.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Краљеву П 523/2023 од 21.12.2023. године, у ставу I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 3.289.496,33 динара са законском затезном каматом почев од 22.01.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 179.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 609/24 од 12.06.2025. године, преиначена је првостепена пресуда и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 3.289.496,33 динара са законском затезном каматом почев од 22.01.2021. године до коначне исплате. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади износ од 522.615,00 динара трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и на на име трошкова другостепеног поступка тужени је обавезан да

тужиоцу исплати износ од 242.490,00 динара. Захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Другостепеном пресудом тужиоцу је досуђен износ од 3.289.496,33 динара са законском затезном каматом почев од 22.01.2021. године до исплате на име накнаде материјалне штете у висини износа који је тужилац исплатио произвођачима млека на име неостварене субвенције за трећи квартал 2020. године, која није остварена пропустом туженог. Из чињеница утврђених у овој парници произлази да је тужилац као организатор откупа са туженим као купцем – прерађивачем био у пословном односу по основу уговора о пословно техничкој сарадњи од 01.01.2020. године којом су регулисана међусобна права и обавезе у вези са откупом млека. Чланом 8. уговора предвиђено је да ће купац – прерађивач овде тужени, остварену премију за сирово млеко да исплати организатору, овде тужиоцу, а након уплате средстава од стране министарства, најкасније 3 дана од дана наплате. Тужилац је у име пољопривредних произвођача од којих је сакупљао млеко и који су испуњавали услове за премију, по истеку квартала сачињавао документацију и исту достављао на оверу туженом, те је тужени као купац прерађивач и овлашћени подносилац захтева исти подносио управи за аграрна плаћања. По спроведеном поступку и одобравању премија, наведени орган је уплаћивао новчана средства на наменски рачун туженог. На наведени начин је функционисала пословна сарадња између парничних странака, па су пољопривредни произвођачи остварили право на субвенцију – премију за млеко за III квартал 2019. године и за I и II квартал 2020. године, али не и за III квартал 2020. године јер тужени није оверио сачињену документацију због чега је захтев као непотпун остао нерешен. Износ премије тужилац је исплатио пољопривредницима из својих средстава. Код овако утврђених чињеница, другостепени суд применом одредби члана 16. Закона о подстицајима у пољопривреди и руралном развоју премија за млеко и Правилника о условима и начину и обрасцу захтева за остваривање права на премију за млеко („Сл. гласник РС“, бр. 28/2013, 36/2014, 44/2018-др. закон и 56/2020) који је важио у спорном периоду, применом одредби члана 154, 155. и члана 262. Закона о облигационим односима закључује да је на страни тужиоца настала штета јер је целокупан износ премије осигурања исплатио произвођачима кривицом туженог јер није оверио потребну документацију.

У описаној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана или потребе за новим тумачењем права. Тужени посебну ревизију темељи на наводима да тужилац није доказао штету (погрешно утврђено чињенично стање), да је самовољно исплатио износ премије пољопривредницима, те да се преко тужиоца није могла остварити премија. Наводи ревизије којим се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, нису правно релевантан основ за изјављивање ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент није указао на постојање супротних одлука и другачије судске праксе у предметима са истом чињеничноправном

садржином, па позивање на погрешну примену материјалног права није довољно да би се о ревизији расправљало као о посебној.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу ради накнаде штете 01.03.2021. године. Вредност предмета спора износи 3.289.496,33 динара односно противвредност у еврима је 27.977,43 еура по средњем курсу на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија туженог сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена нити има услова за примену члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду да се одредба члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, не примењује у споровима мале вредности.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука као у ставу трећем изреке, донета је применом одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, јер трошкови на име састава одговора на ревизију и трошкови на име судске таксе на одговор на ревизију нису трошкови који су били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић